

Geloven maakt blij!

Liturgiesuggesties:

Gezang 21: 1, 4 en 7

Psalm 100: 1, 2, 3 en 4

Psalm 119: 28

Psalm 136: 1 en 12

Handelingen 8: 26-40

Psalm 139: 1 en 14

Na verkondiging: Gezang 314: 1, 2, 3 en 4

Gezang 231: 1

*

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes.

De diamant.

Er waren eens twee arme boeren.

Ze zwoegden en ploegden de hele dag op het land.

Maar wat ze daarmee verdienden was eigenlijk nog veel te weinig om hun gezinnen van te onderhouden.

Op een dag kwam er een oude vrouw voorbij.

Ze had gehoord van de armoede van de boeren.

Ze haalde uit een zak in haar schort voor beiden een prachtige, flonkerende diamant.

Deze diamant - zo vertelde ze - kon je Cato geven en toch houden.

De ene boer lachte haar uit.

Hij nam zijn diamant, verkocht hem en moderniseerde zijn boerderij van de opbrengst.

Een paar jaar lang ging het daardoor erg goed met hem en zijn gezin.

Maar daarna was er eigenlijk weer nieuw geld nodig en ... dat had hij niet.

De andere boer begreep ook niet precies wat de vrouw bedoelde.

Maar hij besloot toch - natuurlijk na overleg met zijn vrouw - om de diamant weer weg te geven.

Ze kenden iemand die het nog slechter had dan zichzelf.

Voor de laatste keer keken ze naar de fonkelende steen en met een diepe zucht vertrok de boer naar de arme weduwe, die ze de steen wilden geven.

Het vrouwtje wist niet wat ze meemaakte!

Ze omhelsde de boer en gaf hem een dikke zoen.

Toen de boer naar huis ging miste hij zijn diamant niet eens.

Hij voelde zich gelukkig van binnen als hij dacht aan de arme weduwe.

Maar toen hij een paar honderd meter voor zijn huis een bedelaar tegenkwam, verdween zijn geluk.

Hier was iemand die echt níets had.

En hij had niets meer om aan hem te geven.

Verdrietig stak hij zijn hand in de zak van zijn jas waar eens de diamant zat.

Hij wilde verder lopen.

Maar tot zijn verbazing voelde hij nog steeds een steen in zijn zak.

Nu begreep de boer de woorden van het oude vrouwtje:

'Deze steen kun je cadeau geven en toch zelf houden!' ...

Heel veel mensen in de wijde omgeving van de boer werden gelukkig door de
diamant.
En het aller-gelukkigste ... dat werd de boer zelf!

*

Prachtig verhaal, vind u niet.
Iets cadeau geven en toch zelf houden!
Met geloof, met geloven is het eigenlijk net zo.
Je hebt een prachtig cadeau van God gekregen.
Je kunt het voor jezelf houden.
Je kunt het ook doorgeven aan anderen.
Daarover gaat het verhaal van Filippus en de eunuch.
En weet je wat ik zo prachtig vind:
Aan het eind van het verhaal lees ik:
"En hij vervolgde zijn weg vol vreugde."
Geloven ... wat heb je eraan?
Geloof geeft je vreugde.
Geloof maakt je blij, van binnen, in je hart!

*

Het is .... tegen de middag.
Het is erg stil op de weg van Jeruzalem naar Gaza.
De meeste mensen rusten op dit uur van de dag, vanwege de warmte.
Toch zit er aan de kant van de weg een man.
Zo nu en dan kijkt hij op en zoekt hij met zijn ogen de weg af.
Het lijkt wel of hij ergens op wacht.
Wie is die man?

Wat doet hij daar zo helemaal alleen op deze weg?
Filippus, is zijn naam.
Het is een lang verhaal ... hoe hij hier is terecht gekomen.
Gevlucht uit Jeruzalem, na de moord op Stefanus.
Naar Samaria. Ver weg van Jeruzalem.
Volgeling van Jezus van Nazareth.
Filippus was er denk ik bij, toen Jezus aan het kruis van Golgotha werd gespijkerd.
Filippus was erbij, toen Hij na zijn opstanding aan zijn discipelen verscheen.
Filippus was erbij, toen Stefanus werd gestenigd.
Ooggetuige. Wat heeft het een indruk op hem gemaakt.
Wat is Filippus er vol van.
Hij kan het niet laten om daar de mensen van te vertellen.
Eerst in Jeruzalem.
Vervolgens in Samaria.
En nu ...?

Nu zit hij langs deze eenzame weg.
Filippus begrijpt eigenlijk niet waarom hij hier moet zijn.

Er ligt nog zoveel werk op hem te wachten.
En hier ... hier zit hij maar niets te doen!
Toch is hij hier op zijn plaats.

De opdracht van God luidde:
"Ga naar de weg van Jeruzalem naar Gaza.
Het is een stille weg ... en wacht maar af!"
Verwonderd wacht Filippus op wat er gaat gebeuren.
Hij begrijpt er eigenlijk niets van.

De zon is heet en de weg is stil.
Na een tijd van wachten hoort hij een karavaan aankomen.
Hij kijkt de weg langs en ziet een stoet rijdieren - ezels en kamelen - naderbij komen.
Zo te zien ... een belangrijk mens die in de richting van Egypte reist.
Filippus ziet het aan de mooie dingen die de man bij zich heeft en aan de grote groep van knechten.
De man in het rijtuig is een kamerheer, een opperschatbewaarder wij zouden zeggen: de minister van financiën van de koningin uit een ver land.
De man komt uit Ethiopië.
Een land dat ten zuiden van Egypte op de landkaart staat.
Hij is - zo zal blijken - naar Jeruzalem geweest.
Niet om zaken te doen.
Niet om te praten over de economie.

Maar om meer te weten te komen over de God van de Israëlieten.
Nu is hij op de terugreis.
En weet je ... daar, in Jeruzalem, daar heeft hij een boekrol - een Bijbel, zouden wij zeggen - gekocht.
En nu, op weg naar zijn vaderland, leest hij met veel aandacht alle woorden die er op staan geschreven.
'Dat moet je lezen, hebben ze hem gezegd.'
'Dat is een prachtig boek!'
Maar hoe vaak hij de woorden ook leest, hij begrijpt er niets van ...
Dat kun je, broeders en zusters, jongelui, zelf ook wel eens hebben.
Bijbellezen. Wat staat er? Wat wordt er mee bedoeld?
Je hebt iemand nodig, die je de Bijbel kan uitleggen.
Iemand als Filippus.
Een goede vriend of vriendin.
Je ouders. De dominee.

Filippus staat op.
Als het reisgezelschap dichtbij hem is gekomen, krijgt hij opnieuw een opdracht van God.
"Haast je, Filippus, en ga naar deze man ..."
Nu begrijpt Filippus de bedoeling van God.
Als hij naast de wagen loopt ... hoort hij de man hardop een stuk uit het boek van de profeet Jesaja lezen:
"... als een schaap werd Hij naar de slachtbank geleid ..."
Aan de stem hoort Filippus dat de man er niets van begrijpt.
Daarom vraagt hij: "Begrijpt u ook wat u leest ...?"
De Ethiopiër kijkt op.
En als hij Filippus ontdekt zegt hij:
'Hoe kan dat nou, als niemand mij het uitlegt ...!'
'Kom bij mij zitten en zeg mij wat deze woorden betekenen ...'

Als Filippus naast de kamerling zit, vertelt hij wat de profeet Jesaja heeft geschreven.
Hij vertelt over ... die Hij, die als een schaap naar de slachting werd geleid.
Over die Hij, die als een lam, gezwegen heeft.
Over zijn vernedering, zijn lijden.
Over zijn leven, dat van de aarde werd weggenomen, zijn sterven.
Filippus vertelt hem alles over het leven van Jezus van Na-zareth.
Want daarover had Jesaja in de boekrol, die de kamerling had gekocht, tóen al dingen voorzien.

De kamerling hoort alles aandachtig aan.
En als Filippus klaar is met vertellen kijkt hij hem aan en zegt:
"Kijk, water! ... Waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden?"
Samen gaan zij het water in.
Daar dompelt Filippus de kamerling onder en brengt hem weer boven water.
Daarmee wil hij zeggen: Nu zijn al je zonden door God weg-gewassen.
Nu hoor je voortaan bij Hem!
Als de kamerling weer in zijn reiswaagen zit ... is Filippus verdwenen.
God heeft Filippus weggehaald, omdat hij zijn taak heeft gedaan.
De kamerling is blij.
Hij begrijpt nu ook, wat Jezus voor hem gedaan heeft.
Ongetwijfeld zal hij dat in zijn verre vaderland aan anderen doorvertellen!

*

Broeders en zusters, jongelui, het thema voor de verkondiging vanmorgen is:
'Geloven maakt blij!'
Ik heb het voorafgaande gedeelte Handelingen 8 ook nog eens doorgelezen.
Weet je wat mij trof?
Die laatste woorden van vers 8.
Daar las ik dit: "En er kwam grote blijdschap in die stad."

Het gaat over de stad Samaria.
Filippus is daar terecht gekomen.
Hij is weggevlucht uit Jeruzalem.
Maar Filippus - hij was in de gemeente van Jeruzalem ... diaken - gaat niet bij de pakken neer zitten ...
Nee, Filippus gaat de mensen in Samaria vertellen van de Christus.
Van de Here Jezus.
En het blijft niet bij vertellen, bij preken ...
Nee, er zijn ook tekenen die hij doet.
Onreine geesten ... ze maken mensenlevens kapot.
Maar door de tekenen die Filippus doet ... worden ze uitgedreven.
En vele verlamden en vele kreupelen ... ze worden door Filippus weer genezen.

Waar Filippus komt ... komt er grote blijdschap.
Dat zullen we straks ook lezen van de Ethiopiër:
"Want hij ging zijn weg met blijdschap."

Geloven ... wat heb je eraan?

Het maakt je in ieder geval blij!
Het geeft je - zegt Handelingen 8 - blijdschap!
Kijk maar: Er is blijdschap in Samaria, er is blijdschap in de Ethiopiër.
Geloven ... het geeft je blijdschap!

Is dat nu ook zo bij ons, dominee?
Zijn mensen, die geloven nu van die blijde mensen?
Moet je soms zien in de kerk.
De blijdschap straalt nou niet bepaald bij iedereen van het gezicht.
Dat zou natuurlijk heel mooi zijn.
Maar blijdschap kan ook van binnen zitten.
Niet iedereen heeft wat wij noemen een blijmoedig karakter.
Er zijn ook mensen die van nature nogal zwaar op de hand zijn.
En wees nou eerlijk: Mensen, die geloven, veranderen niet zomaar ineens van karakter.
Maar je kunt als gelovige wel van binnen zo geweldig blij zijn dat je iemand hebt die je ook door de moeite en de zorg van het leven heen helpt.

Filippus heeft dat in zijn persoonlijke leven ook zo ervaren.
Gevlucht uit Jeruzalem, om het geloof.
Alles moeten achterlaten.
Misschien wel z'n vrouw en z'n kinderen.
Denk maar aan al de vluchtelingen, die om hun geloof of om de oorlog uit hun land moeten vluchten.
Daar zijn ook heel wat christenen bij.

Filippus is zomaar terecht gekomen in Samaria.
Zomaar? God heeft er blijkbaar een bedoeling mee.
Want ook in Samaria moeten mensen het blijde evangelie van Goede Vrijdag en Pasen horen.
Dat God Zijn eigen Zoon naar deze wereld heeft gezonden, om mensen te behouden.
Dat die Zoon van God, zijn leven heeft gegeven ... aan een kruis.
Dat God zijn Zoon ook weer uit de dood heeft opgewekt.
'Ik was erbij', vertelt Filippus, 'ik heb Hem gezien.'
Geleden, gestorven en begraven.
Op de derde dag weer uit de doden opgestaan.
Dat is, broeders en zusters, jongelui, het blijde evangelie.
En waar dat blijde evangelie klinkt ... is er vreugde, blijdschap.

Zeker, het leven van een gelovige gaat dikwijls niet over rozen.
Je zult maar jaar in jaar uit ziek of gehandicapt zijn.
Je zult maar iemand verliezen, die je erg lief was.
Kun je dan wel blij zijn?

Ik las het verhaal van een blind meisje.
Het meisje gaf deze uitleg van haar handicap:
Er is wel eens een vader die z'n kind bij de arm grijpt en dan zijn hand op de ogen van dat kind legt ... om die dan later ineens weg te halen ... om de één of andere verrassing te laten zien.

Kijk, zó heeft God zijn hand op mijn ogen gelegd en als Hij die straks weghaalt, zal ik het mooiste zien wat een mens te zien kan krijgen.
Dan zal ik zo maar recht in de ogen van God kijken! ...
Wie zó, broeders en zusters, jongelui, de dingen in het geloof op z'n waarde weet te schatten ... kan blij zijn "te allen tijde".

*

Geloven ... maakt blij!
Terug naar die Ethiopiër uit Handelingen 8.
Hij wordt dikwijls een kamerling genoemd.
Eigenlijk staat er in het Grieks: een eunuch.
Da's een man, die geen man meer is.
Om het netjes te zeggen: Men had hem door een medische ingreep de mogelijkheid ontnomen om ooit nog met een vrouw gemeenschap te hebben.
Men deed dat in vroeger tijd las ik om de koningin te beschermen voor aanranding door één van de mannelijke ministers om haar heen.
De kamerling is zo' n eunuch, een ontmande.
Een gehandicapte heiden.

Als je er Deuteronomium 23 vers 1 op naleest ... begrijp je dat er voor ontmanden geen plaats was binnen het volk van God.

"Hij die ontmand is ... zal niet binnen de gemeente des Heren komen."

Punt uit?

Nee, nou moet je nog even goed opletten.

Hij leest in de boekrol van Jesaja, hoofdstuk 53.

Maar als hij in z'n boekrol blijft dóórlezen zal hij - drie hoofdstukken verder - straks deze tekst tegenkomen:

"Laat de ontmande niet zeggen: Zie, ik ben een dorre boom. Want zó zegt de HERE ... die vasthouden aan mijn verbond:

Ik geef hun in mijn huis en binnen mijn muren een gedenkteken en een naam, beter dan zonen en dochters.

Ik geef hun een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden." (Jesaja 56:3v.)

(Yad Washem - een gedenkteken en een naam.

Het is de tekst van het museum in Jeruzalem dat herinnert aan de verschrikkingen van de Jodenvervolgingen.)

Geloven ... wat heb je eraan?

Blijdschap, da's het eerste zeiden we.

Het tweede is: Dat je - wie je ook bent - een plaats in Gods vaderhuis krijgt.

Of je nu bruin bent of wit, geel of zwart.

Gezond of gehandicapt.

In de gemeente van de Here Jezus is er voor iedereen een eigen plaats.

Maar straks ook een leven in heerlijkheid bij God.

Aan alle gehandicapt zijn, aan alle menselijke gebrokenheid zal er voorgoed een einde zijn.

Mensen vertellen weleens over hun ervaringen met de kerk, met de gemeente.

Ze zijn in mensen ... teleurgesteld.

Ze voelen zich ... buitengesloten.

Als de kamerling Jeruzalem verlaat, is hij niet veel verder.

Hij neemt alleen een boekrol mee.
Een deel van de Bijbel.
De toegang tot de tempel in Jeruzalem was hem geweigerd.

Een tijdje geleden stond er in de krant, dat het kerkbezoek afneemt, maar de belangstelling voor de Bijbel groeit.
Je hebt vast wel een Bijbel thuis of anders kun je er een van mij krijgen.
De kamerling begon erin te lezen.
En hij kwam Jezus daarin tegen.
"En hij ging zijn weg met blijdschap."

*

Geloven, jongens en meisjes, broeders en zusters, wat heb je eraan?
Het geeft je blijdschap.
Het geeft je een plaats bij God.

Er zijn natuurlijk veel meer antwoorden te bedenken:
* Geloof geeft een basis, een steun voor je leven.
* Geloof geeft je hoop en vertrouwen.
* Geloof geeft je richtlijnen voor je leven:
* voor je gedrag tegenover anderen, op je werk en op je school.

Die ander liefhebben, die je misschien niet zo mag.
* voor je vrije tijd: Je neemt toch ook de tijd voor God, voor de kerk, voor de club.
Als gelovige ga je niet op zondag naar de disco, zei iemand.
* Geloof geeft je ook vrienden:
* je leert van elkaar, je stimuleert, corrigeert elkaar, je geloof groeit door het gesprek met elkaar.
* geloven, dat doe je samen:
Thuis, in de gemeente, op de gespreksgroep of de Bijbelkring, op de JV.
Ieder mens ook een gelovig mens zit boordevol vragen.
Niet dat je op ieder vraag een passend antwoord kunt geven, maar je kunt elkaar daarin helpen.
Net als Filippus.
Hij hielp de kamerling met Bijbellezen.
Hij hielp hem ... met z'n vragen.
Hoe, door naast hem te gaan zitten.
En - uitgaande van het Woord van de Schrift - hem te vertellen over Jezus.

Zo mogen we onze weg vervolgen.
In het geloof, met blijdschap.
Samen met elkaar.
Gods toekomst tegemoet.
Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 13 februari 2000

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !